

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Dobó Máté
Farkas Ferenc Balázs

2019/05

Dobó Máté – Tetten ért szavak

A hétköznapiakban is jobb vagyok írásban, mint szóban. Ez nem jó, nem olyan közvetlen. Egy valamiben jobb: több időm van egy-egy válaszra. Átgondolni, megrágni, átgondolni. Hisz írásban mégse szólhatod el magad egy rag miatt, mint Hársfátúrán gyilkosozás közben. 10 éves lehettem nagyjából, mikorra megtanultam fejjel lefelé olvasni. Mert bár nem a legjobb szokás, de talán nem is a legrosszabb példa, hogy a vasárnapi ebédlőasztalnál mindig előkerült egy hetilap, főleg édesapám olvasta. És egy idő után én is, persze fejjel lefelé. Meg reggelente a hideg tej, a langyos kakaós csiga mellé jött a nyomdameleg napilap is. Ebből persze csak a nem-meleg péksütemény és a még-kevésbé-meleg újság igaz. Szóval megvan az az érzés, amikor tudod, hogy minden kedden reggel ott fog várni a kedvenc újságíró cikke a reggelid mellett? Mint, mikor a kedvenc zenekarodtól várod a legújabb számukat. Csak ez gyakoribb. Maradva a zenei példánál a frontember hirtelen ott hagyja az épp megszűnő hajót, és arrébb evez. De amikor ereszti le mentőladikját, nem árulja el, merre megy. De téged megragadott, ha nem is egy életre meghatározóan, de elég nagy hatással volt. Hetedikes koromban valahogy gyakran fordultam meg az iskolai könyvtárban, ezt a szokásomat később elhagytam. Valahogy szerencsém volt, és az újságírás illetve a frissen alakult iskolaújság közelébe kerültem. Talán az első interjút Antall Istvánnal

készítettem. Abban az időben a Magyar Rádióban egy órás műsora volt vasárnaponként. Szerencsém volt vele. Csak áradtak belőle a főleg Krúdy-ról szóló történetek. Címnek én csak egyetlen gondolat jelet szerettem volna, hiszen ez volt Antall műsorának címe: Gondolat-jel. Nem értették a szerkesztő tanárok. Még egy kiállítás megnyitóján jártam Antall Istvánnak, még tudtam vele beszélgetni, megígérte bevisz a Rádióba. Aztán 2-3 interjút készíthettem Balázs Gézával. Az előbb említett rádióban volt hétköznapi este rövid műsora Tetten ért szavak címmel. Már gimnazista voltam, amikor Széphalmon valamilyen irodalmi alkalommal kapcsolatban meglátogattam. Kedvesen körbe vezetett, ha jól emlékszem a múzeum minden rejtett zugába bevitt. Aztán interjút adott.

Gimiben is volt iskolaújság, de nem volt annyira aktív, mint az általános iskolai. Az elején hiányzott, később megszoktam. Aztán hársfás lettem, és szerencsémre pont akkor indult újra hosszabb szünet után a Hársalkodó. Visszatértek a régi szép emlékek, igyekszem azóta is minden számba írni. A fentebb említett úriemberekről már e lap hasábjain is megemlékeztem. Jó időben voltam jó helyen. És ők is, pont a legjobbkor tették a(z irodalmi mértékkel biztosan) legjobb hatásokat rám.

Az az érzésem, azt az utolsó interjút már sosem fogom papírra vetni. De már a Rádióba se visz be senki.

Dr. Godó Ferenc – Valódi közösség-e a Szakkollégium ?

A közösség fogalmát a modern időkben nagyon sokszor használjuk – a haza, a szűkebb szülőföld, az egyetem, baráti társaságok vagy éppen a szakkollégium tagjainak jelölésére.

De nézzünk egy kicsit mélyebbre. Valóban megfelelünk a valódi közösség kritériumainak? Közös akciók

A közösségi lét legfontosabb feltétele a közös aktivitás. Ennek során nem csak az történik, hogy együtt megoldunk valamit, hanem a feladat, tevékenység végzése közben folyamatosan kontaktust tartunk, beszélgetünk, megérintjük egymást, „megtapasztaljuk” egymást. A közös akciók legfontosabb tényezője az, hogy szívesen megismételjük a sikeres akciókat, aktivitásokat, mert a siker vezényli az akciót és lehetővé teszi, hogy mindenki szívesen vegyen részt a közösség tevékenységében.

Közös hiedelmek

A második jellegzetessége a közösségnek, hogy minden tevékenység közös hiedelmeken alapul. Hiedelmen érték minden olyan gondolati konstrukciót, amely az ember elméjében a külső vagy a belső világáról kialakul. *(Így hiedelem az pl. hogy valakihez vagy valamihez tartozom; hogy szeretnek vagy gyűlölnék; hogy mások becsületesek vagy éppen ellenségesek. De hiedelem az is, hogy hogyan kell viselkedni a Szakkollégiumban; mit kell tenni a bekerülésért vagy a bennmaradásért; vagy éppen melyek az én kötelességeim. A közösséghez való tartozás vélelme is hiedelem!)*

A közös akciók megszervezését nagyban segíti az a hiedelemcsoport, hogy az egész akciót meg lehet előre tervezni: a tervet a közösség megvitathatja, részekre bonthatja, egy-egy részének kijelöli a felelősét és a több kisebb részlet megfelelő időben történő elvégzése biztosítja a közös sikert. Az akcióterv kialakítása természetesen mindig a közösségre jellemző hiedelmek lapján történik, és itt is megjelenik annak a fontossága, hogy a folyamatos együttlét miatt mindenkit alaposan megismer a közösség: pontosan tudjuk, hogy egy bonyolultabb akció során mire, mit lehet rábízni.

Közös konstrukciók

A harmadik alaptulajdonsága az emberi természetnek az, hogy a közösséggé alakult csoportban a közös akciók során a tagok képesek közösen felépíteni a legkülönbözőbb dolgokat. A legfontosabb konstrukciós tevékenység a közösség szociális szerkezetének a konstrukciója. Minden közösség kialakít működési szabályokat (*SzMSz; Habilitációs szabályzat; stb.*) és minden közösségben érvényesül valamiféle rangsor (*elnökök, bizottsági tagok stb.*). Ez a kettő határozza meg azt, hogy különböző helyzetekben, hogyan viselkedik a közösség. A működési szabályok az egyénekre vonatkoznak, meghatározzák, hogy mit szabad és mit nem, és persze sokféle dolog van, ami nincs szabályozva. A közösségek képesek alkalmazkodni a felmerülő, új, változó körülményekhez, aminek az a legfontosabb tényezője, hogy a közösség minden tagja valamiképpen részt vesz a döntéshozatalban (*pl. Közgyűlés*).

Hűség

Elérkeztünk a közösségek negyedik fontos tulajdonságához, a hűség kialakulásához. Ha egy „embercsoport” folyamatosan közös akciókat végez, közös hiedelmeket ápol, és a működési szabályait közösen alkotja, akkor a tagjaiban kialakul a hűség. Ezen alapul a valódi közösség meghatározása, definíciója. Aki hűséges a közösségéhez az gyakran hajlandó a saját érdekeit a közösség érdekei mögé sorolni. Különösen nagy hatású tulajdonság ez, és kizárólag valódi közösségekben jelenik meg. A közösség működése közben gyakran előfordul, hogy olyan fárasztó, „kellemetlen” feladatot kell elvégeznie valakinek, ami számára kifejezetten hátrányos, de a többiek szempontjából értékes és fontos. Csak az a csoport nevezheti magát valódi közösségnek, melynek tagjai erre hajlandóak. Ennek az állapotnak a kialakításában fontos érzelmi mechanizmusok is közrejátszanak: a közösség tagjait barátság, szeretet, közös történet, közös érték fűzi össze.

Összegezve a közösségekről eddig leírtakat, megállapítható, hogy a közösségek tagjai szívesen vesznek részt közös akciókban,

amelyeket közös hiedelmek alapján végeznek, és a közösséget közös konstrukció alapján működtetik. Ha ez a három feltétel adott, akkor megjelenik a tagokban a hűség tulajdonsága, ami a valódi közösségek létezésének feltétele. Sokan emlegetjük a Szakkollégiumot, mint valódi közösséget, hiszen igyekszünk a feltételeknek megfelelni. Közös akciók sokaságát szervezzük - még felsorolni is nehéz lenne -, közösen a hiedelmeink és a

konstrukcióinkat is közösen alakítjuk ki. De különböző okok miatt mégsem sikerül a feltételeknek mindenben megfelelni, hiszen nem jelenik meg a Szakkollégium valamennyi tagjában a hűség tulajdonsága.

De fontos-e, hogy a Szakkollégium egy valódi közösség legyen, vagy az egyszemélyes közösségeké a jövő?

Ezzel folytatjuk...

Antal Dóra – KFTF – egy évre megoldva a “Mit is csináljak szabadidőmben?” kérdéskör

Hát, ugye idén is volt KFTF. Ez gondolom azért a többségnek feltűnt. Máté azt mondta nekem, hogy az az oka annak, hogy nekem kell megírnom ezt a kis összefoglalót erről az eseményről az, hogy én voltam a főszervezője. Hát, nem tudom, hogy ez mennyire nyomós érv, én például sokkal kíváncsibb lennék arra, hogy Ti hogy éltétek meg, mit gondoltok, hogyan sikerült az idei Fórum. De kénytelenek vagytok a rendezői verziót olvasni, ami persze sokkal hosszabb és sokkal unalmasabb. Bocs.

Nekem a KFTF 2018 júliusában kezdődött azzal, hogy egy lengyelországi koliban próbáltam elég netet teremteni ahhoz, hogy fel tudjam venni a kapcsolatot az egyetemekkel, megírjam nekik az elképesztő fordulatot: 2019-ben is lesz KFTF, várjuk a hallgatókat szeretettel! Ezt követően hol több, hol kevesebb dolog volt, de tennivaló általában azért akadt. Voltak pillanatok, amikor nagyon boldog voltam, ez általában akkor volt, amikor valaki meglepetésszerűen egy napon belül kedvező választ küldött. Elképesztő dolgoknak lehet örülni, nem? Például sose gondoltam volna, hogy Zalatnai ebben az életben fel fog dobni, de így történt. Szegénynek még novemberben írtam, hogy nem lenne-e kedve eljönni a KFTF-re és tartani egy előadást. Barabási lenne csütörtökön, ő pénteken. Szerda este válaszolt, hogy kicsit húzós a határidő, de örül, hogy nem a csütörtök lenne az övé, mert akkor oktat. Ekkor jöttem rá, hogy dátumot nem írtam, ő meg azt hitte, hogy két nap múlva elő kell rukkolnia valamivel. Megnyugtattam, hogy csak én vagyok hülye, neki nem kell ennyire

záros határidővel semmit elkészítenie. Szóval konklúzió: érdemes dátumokat írni, ha meghívsz valakit. Még egy jó tanácsom lenne: soha, de soha ne próbálj meg úgy nyomdai anyagot készíteni, hogy kb arról sincs fogalmad, hogy mi az az élőfej. Ezt most már megtanultam, de amikor az első emailt kaptam a nyomdától azzal kapcsolatban, hogy milyen formai kritériumoknak kell megfelelnie a beküldött fájlnak, akkor abban csak a kööszavakat értettem. Ők nagyon segítőkészen próbálták elmagyarázni, hogy miről is lenne szó, de nem sejtették, hogy egy tökéletes informatikai analfabétával állnak szemben. Tehát ez nagyjából annyira volt eredményes, mintha egy majommal próbálták volna megértetni a szénhidrát-anyagcserét. Vagy legyünk objektívek, inkább egy gilisztával.

Apropó, szénhidrát! Itt a cenzúrázatlan verzióban egy elég hosszú eszemfuttatás következett arról az illetőről, aki a Fórum során elképesztően nagy feneket volt képes keríteni a felszolgált ételek szénhidráttartalmának. Aki tudja, hogy mi is történt és, hogy hogyan reagáltam, az képzelje ide. Aki nem tudja, azt kárpótlom egy kis történettel a háttérben zajló problémamegoldás szépségeiről. Íme: Barabásit mindenképp szerettem volna meghívni előadónak. Eredetileg a megnyitóra, ám ő délelőtt nem ért rá. Tehát neki köszönheti mindenki a napközi előadások intézményét, a program összeállítását eléggé barabásicentrikusan zajlott, ha úgy tetszik. Nagyjából egy órával az esedékes előadása előtt felhívott és két falat ebédje között (hallottam

Barabásit enni a telefonba, majd ezt is beleírom az önéletrajzomba) tálalta a problémát, miszerint otthon maradt a VGA-csatlakozója. Egy darabig eltartott fentebb már részletezett hiányosságaim miatt, hogy megértsem, hogy miről beszél. De utána sem volt zökkenőmentes a történet, mert ez ugye nem Amerika, szóval nincsen fünek-fának ilyen Apple-kompatibilis VGA-csatlakozója. A koliban az aktuális helyzetjelentés szerint legalább is senkinek nem volt. Nem gond, a telefonon lógva én egyik kezemmel vertem a billentyűzetet, Barabási meg a vonal másik végén evett és azon elmélkedett, hogy erre mi is lenne a megoldás (tisztá szerencse, hogy amúgy is képletekkel foglalkozik). Lett is válasz a kérdésre: töltsük le az előadást valami netes felületről, aztán töltsük fel pendrive-ról a lenti laptopra. Na, ez a kolis nettel nem is olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik. Mentő megosztott netek, több külső tároló meg jó ég tudja hány ember kellett az ügyhöz, de diadalmas csatát nyertünk egy jó 30 perc alatt. Amikor is felhívott, hogy már meg is ebédelt, úgyhogy inkább hazamegy a VGA-ért. Na igen, sok mindennek kell változnia, hogy minden ugyanúgy maradjon. De kevés késés és Huba készséges MOL Bubi visszaszállítása árán pont került az ügy végére (egyébként szintén tipp: a kolitól kb 2 percre van egy MOL Bubi tároló, nem kell eltekerni a Blaháig...).

Most pedig arról szeretnék írni egy kicsit, ami nekem a legtöbbet jelentette a KFTF-fel kapcsolatban. Voltak pillanatok, amikor azt gondoltam, hogy kizárt, hogy ez megérje, olyan sok energiát, időt emésztett már fel. De aztán mind az előkészítés, mind pedig a két nap során

annyira jó volt szembesülni azzal, hogy a kolisok mind segítenek, itt vannak, kérdezik, hogy hogyan tudnák hasznossá tenni magukat. Nagyon élveztem (mindig a kedvenceim) azokat a beszélgetéseket, amiket a szekciók alatti nyugalmas időszakban spontán összeverődve folytattunk. Akár világmegváltó tervekről volt szó, akár pletykáltunk, akár a csodálatos közszolgálati ajándékkönyvek tartalmán röhögünk. Nagyon köszönöm azoknak, akik a borkóstoló utáni pakolásban részt vállaltak, neveket sajnos nem tudok említeni, mert az emlékeim elég hiányosak... Egyébként még egy tipp a jövőre nézve: Ha nem szeretnénk, hogy legközelebb ennyi részeg legyen a koliban csütörtök este, akkor kérjük meg Bozzai Zsófit, hogy ne kezdjünk pezsgővel és semmiképp ne folytassuk megszámlálhatatlan borral. Reggel azért Györgyi nekem szegezett kérdésére, hogy mégis hol lehetnek virág- és gyertyatartók angyalrccal tudtam azt válaszolni, hogy a pakolás egyetlen pillanatára sem emlékszem, rajtam kár keresni. Aztán kiderült, hogy azokat éppenséggel én pakoltam el...

Mindent összefoglalva csak azt tudom mondani, amit már a pénteki vacsorán is: Nagyon-nagyon köszönöm mindenkinek a munkáját, segítségét! Nekem ez egy fantasztikus élmény, hogy ennyi emberre számíthatok, ennyi emberhez fordulhatok! A nyálás befejezés érdekében: Kedvellek Titeket, óriásiak vagytok!!! ☺ (A szeretlek azért tényleg nagyon Nicholas Sparks-féle fordulat lett volna, szóval megspórolom).

Ismerj meg egy kolist!

Interjú Bognár Judittal és Bozsányi Szabolccsal

Mi motivált titeket a Hársfába való jelentkezéskor?

Bognár Judit: Egyrészt nyilván a közösség, amiről nagyon jókat hallottam a csoport- és évfolyamtársaimtól. Ezen kívül a honlapon megnéztem a szakmai programokat, és azok is felkeltették az érdeklődésemet, és nem is csalódtam ebben a félévben ezen a téren. Illetve kicsit furcsán hangozhat, de nekem nagyon tetszett az esszé feladat, amit a felvételi jelentkezéshez meg kellett oldani. Szóval már csak a szellemi kihívás miatt is meg szerettem volna csinálni. Ha pedig megcsinálom, akkor miért ne jelentkeznék? Számomra nagyon megnyerő volt az esszében, hogy kreatívan kellett megoldani. Nem voltunk korlátok közé szorítva, nem volt helyes válasz.

Bozsányi Szabolcs: Én másfél évet laktam együtt a Mendik Petivel, első évben és a másodév feléig, és az egy nagyon jó szoba volt, hárman voltunk szobatársak. Aztán Peti átjött a Hársfába másfél év után. Nekem akkor egy nagyon jó társaságom volt a Tömőben, korainak éreztem a váltást, nem akartam volna azt ott hagyni. Aztán úgy adódott, hogy harmadév végére az ottani banda eléggé szétszéledt, más kolikba mentek stb, és akkor azt éreztem, hogy egy aranykor zárul le, itt az idő váltani. Aztán nyáron láttam a Hársfa kiírását, és akkor úgy éreztem, hogy erre készen állok, megpróbálok átjönni. Szerencsére nem egy teljesen ismeretlen társaságba csöppentem bele, Csűry Danit, Milánt, Klemót és Kolost is ismertem. Úgy éreztem, érzem, hogy nagyon jókor jöttem át, mert a Tömőben is egy jó korszakban voltam benne, és itt a koliban is nagyon jól éreztem magam végig. Hogy mi motivált abban, hogy ne albérletbe költözzek? Úgy éreztem, hogy hiányzik valami az életemből, amit a Tömő, a jó társaság sem tudott megadni. Ez pedig a szakmai oldal, a kisebb közösség volt, amit a Hársfában kaptam meg. A Tömőben a 400 ember közt nem éreztem úgy magam, mint egy családban, a szakkoliban megvan ez az érzés, meg egy kis szakmai műhelyként működik.

Ez motivált később abban, hogy SzB tagnak, később elnöknek jelentkezsz?

Bozsányi Szabolcs: Igen, én mindig is azt éreztem, hogy ez az egyetemen belül hiányzik, nincs ránk erőltetve, lehet ez utóbbi nem is baj. Én a szakmától vártam mindig is egy kicsit többet, főleg az egyetemtől, de ezt nem kaptam meg. Úgy gondolom, hogy az egyetem a minimumokat várja el, azt, hogy mi leendő általános orvosként ne nézzünk be súlyos eseteket. Én pedig mégis azt vártam, hogy a kreativitásra, teljesítőképességre pozitív hatással legyen. És ezt a kolitól és a TDK-tól kaptam meg. Kicsit úgy éreztem az SzB-t, mintha egy intézetnél lennél tanulmányi felelős. Te írhatod, szabhatod meg, hogy kik jöjjenek, milyen témában adjanak elő. Szóval nekem ez az egész így nagyon tetszett, jó volt ezzel foglalkozni.

Judit, milyennek élted meg az első félévedet külsősként?

Bognár Judit: Szerintem külsősként mindenképpen nehezebb, már csak a programokra való járás szempontjából is. Van, hogy szívesen kiugranál a szobából egy programra, de az utazással együtt már nem annyira fér bele. De például nagyon tetszett a TDK-workshop koktélbár kombináció, azért szerintem nagyon megérte bejönni. Jó volt, hogy mind szakmai, mind közösségi része volt a programnak. Nagyon tetszett pár szakmai kurzus is, a Politológia, a Szimulációs kurzus (bár ezért pont nem kellett a koliba bejönni). Nagyon tetszett a KFTF is, ahogy meg lett szervezve, amilyen gördülékenyen ez zajlott.

Szabi, hogy éled meg a hatodévet, főleg az államvizsga részét?

Bozsányi Szabolcs: Ha megkérdeznék melyik volt a legjobb évem, azt mondanám a hatodév. Ha megkérdeznék, melyik volt a legrosszabb, arra is ugyanez lenne a válaszom. Szerintem ez tökéletesen leírja az egész év ambivalenciáját. Nehéz, mert sok esetben medikusként is már felelős döntést kell hozni, például, hogy külföldön vagy belföldön fogsz dolgozni, a család vagy a karrier a fontosabb stb. 5 évig készülsz ezekre a döntésekre, de a hatodévben nagyon hirtelen jönnek. Két hónappal ezelőtt részt vettem egy sikeres újrakezdetben a Margit-szigeten, és nekem az volt egy nagy vízváltó pont, úgy éreztem utána, hogy most már készen állok arra, hogy végezzek.

És a szabadidődet Judit hogyan töltöd?

Bognár Judit: Van egy Alumni szerveződés, aminek én is tagja vagyok. Kéthetente szoktunk járni egy budai gyermekotthonba különböző foglalkozásokat tartani. Előtte a héten egy délután összeülünk, a foglalkozások pedig péntek délutánonként vannak. Ezen kívül nagyon szeretem a természetet, állatokat, van egy kutyám és egy macskám is. Így a barátokkal szoktam menni kutyát sétáltatni, meg kirándulni a családdal, barátokkal, akár otthon a Bakonyban, akár itt a Pilisben.

Juhász Dávid – Egy pozitív vizsgaélmény a „Gliánál”

Úgy emlékszem erre a vizsgára, mintha csak tegnap lett volna. A neuroanatómiát elég komolyan vettem. Óráról órára tanultam, igyekeztem még a legapróbb részletet is megjegyezni, azt hittem, ezen fog múlni az ötösöm, ekkorát már rég nem tévedtem.

Szinte minden évben újítanak valamit a vizsgarendszeren, ebben a félévben a változtatás az volt, hogy az előző vizsgákkal ellentétben nem kaptunk fejlődéstani tételt, de kérdés belőle a vizsga során bármikor feltehettek nekünk. Ennélfogva csak elolvastam párszor a fejezetet. A vizsga többi része: szövettani metszet, és elméleti tételek, változatlanok maradtak.

Amikor izgalommal vártam az anatómia intézet előterében, hogy kiosszák a vizsgáztatómat, nyolcan voltunk. Sejtettem, hogy ez azt jelenti majd, két ember fog minket vizsgáztatni. Amikor viszont meghallottam, hogy az intézet rémje, Dr. Kálmán Mihály előjön a gyakorlatvezetőm mögül, azonnal tudtam, hogy a „Gliás profhoz” kerülök.

-Én majd viszhem a marhadékoth. Jöjjenek! – Szólt meg erősen racsolva a professzor.

Akkor láttam közelebből, hogyan is néz ki. Nálam alacsonyabb, túlsúlyos ősz hajú férfi, aki ahányszor láttam, alig mosolygott. Nehezen szedte a levegőt, és nagyon hegyezni kellett a fülemet, hogy értem, mit is mond. Nem volt megnyugtató érzés testközelből megismerni. Úgy éreztem, semmi nem tudok! Elfogott a pánik.

Ezen az csak erősített, hogy az első között hívott be vizsgázni, és szövettannal kezdtem, ami a leggyengébb része volt mindig is az anatómia vizsgáimnak. Retinát kaptam, és amíg oda nem jött, el is tudtam mondani a rétegeit. Viszont amikor elkezdett kérdezni, lefagytam: nem tudtam a kérdéseire válaszolni. Mondtam, ami eszembe jutott, hogy bebizonyítsam neki: tanultam erre a vizsgára!! Amit mondtam jó is volt. csak: *-Nem arra válaszol, amit kérdezek. Magát most itt hagyom. Kicsit gondolkozzon!* – azzal odébb ment a mellettem tételt kidolgozó sráchoz, és őt kezdte faggatni. Ő nem pánikolt, feltett neki pár alap kérdést, ezekre tudta választ, aztán az oktató elégedetten bólogatva megadta neki a következő tételét, és otthagya kidolgozni.

Engem viszont ez sem nyugtatott meg. Rádadásul a kérdéseit sem értettem. *-Nahhh, jó. Inkább adok magának egy másik metszetet. – itt két percnyi köhögés következett-. Ezen elmélkedjen...*

Belenézek a metszetbe, és a neuroanatómia egyik legmegfoghatatlanabb metszetét láttam magam előtt: hippocampust. Megnyugtató érzés volt tudni, hogy az ő anyagából készültem, ez menni fog.

De ilyen élményem, ami ezután jött, még nem volt részem addig az egyetemen. Egy alkalommal, már az elméleti tételeknél a tankönyvre hivatkoztam, erre azt válaszolta: *-Ne a Hajdu Tanár Úr könyvére hivatkozzon, mert ő már 10 éve meghalt. Később tudtam meg, hogy ő és a tankönyv szerzője gyűlölték egymást, ezért különösen nem szerette, amikor őt emlegettem. Még vagy 45 perc szenvedés után azt mondta: -Hááááth, láthom hogy maga sokat tanult, de azt is, hogy ennek nem volt foganatja. Legyen egy kettés.*

Erre a várható legmeglepőbb dolgot mondtam válaszul:

-Tanár Úr, kérem, szeretném kérni a bukást. -Nah, álljon már meg a menet, miért is? Mihez kell magának a jó jegy?

-Azért, mert szakkollégista vagyok és kell a négyes számtani átlag. Ha most kettést kapok, akkor sokat kell, hogy izguljak az élettan és a biokémia miatt. Úgy gondolom, tudom ezt az anatómiát jobb jegyre is, és ha most egyest ad, hamarabb el tudok menni javítani.

-Ezt most nem értem. – hangzott a válasz. Akkor tudatosult bennem: nem látja át pontosan, milyen nehezen lehet ebből a tárgyból javítani. A rendszer az volt akkor, hogy ha az ember kettést, vagy annál jobbat –ahogyan szoktam fogalmazni: pozitív jegyet – kapott, akkor a tanulmányi felelőssel kellett egyeztetnie, ha ezt vissza akarta vinni. Elég fáradalmas procedura volt, és csak december 31-éig lehetett javítani. Utána nem vállalt az intézet javítóvizsgát. Viszont a legközelebbi szabad vizsgahely csak január elejére volt. Ez volt az én dilemmám. A beszélgetésünk végére már a többiek is magyarázták Kálmán profnak, hogy is szerveződik a vizsgarendszer.

-Úgy látom, az egyetemnek külön vizsgajogászokat is kellene képezniük. –

Elnevette magát – *Háát, de magát megbuktatni, azt nem, hát az egyest magának nem, azt nem adom...*

-Tudja mit? Legyen egy hármas, szedje össze magát a többi vizsgára, és meglesz az átlaga.

Aztán áthúzta a kartonomra már beírt kettést, ráírta a középezt és elkészítettünk egymástól.

Nem tudtam, örüljek-e vagy sírjak. Pozitívan csalódtam ebben a kegyetlennek gondolt professzorban, de maga a vizsgaélmény kritikán aluli volt. Kicsit dühösen hagytam el az intézetet, mert nem kérni akartam a jobb jegyet, hanem megoldozni érte, ennek ellenére szerencsém volt. Vagy talán utólag rájött, hogy elfogultan viselkedett volna velem? Már sosem tudom meg.

Juhász Huba – A második Hársfatúrám

Idén március 23-24-i hétvégén került megrendezésre a szokásos félévi Hársfatúra (avagy a kedvenc programom). Ez igazán nagy örömmel töltött el, ugyanis remek ötletnek tartom, egy ilyen összetartó közösség, (mint a mienk) csoportos túrázását.

Ez alkalommal a kollégium harmada döntött úgy, hogy részt vesz ebben az élményben és az azt kiegészítő programokban. Most Bernecebarátira látogathattunk el Pólya Dorottya, Antal Dóra és Turtóczki Kolos jóvoltából. Két turnusban 15:30-kor és 17:30-kor indultunk el, a közel két órás útra, amely egy estebe hanyatló kalandos sétával ért véget a semmi kellős közepén. Csapatunkat megosztotta, voltak merész jelentkezők, akik ruhájuk szárazságát nem féltve gázoltak át a helyi, elég nagy áramlattal és kb. 20 centiméter mélységgel rendelkező patakon, melybe valószínűleg a szennyvizet engedték le. A falun keresztülhaladva, az utolsó ház után egy utcával várt ránk Bernecebaráti legfelszereltebb lakóhelye, a Domszky Pál Matracszállás.

Itt megdöbbenve tudatosult bennünk, hogy egy új építésű, padlófűtéses, még saját aszalógéppel is rendelkező, remek ház lesz az otthonunk az elkövetkezendő szűk két napban. A tulajdonossal való találkozás során Csabi egyből megnyerte a hölgy barátságát lehengerlő kérdéseivel, majd neki is láttunk a kipakolásnak és a Pálka Tamás-féle mennyei chilis bab elkészítésének. Az időközben megérkező csapat (értsd Szegedi Ákos) kis tréfával sikeresen ráhozta Dorkára a szívbjajt. Ezt követően elkezdődött a szokásos esti játék, (amit ezúttal is köszönök Csabinak és a

kimeríthetetlen fantáziájának) közte a mostanára már hagyománnyá vált gyilkosozással. Majd jött az alvás, ami Gyarmati Bendegúz és Kovács András kifinomult humora nélkül nem lett volna az igazi, még ha ez el is vett háromnegyed órát az alvási időnkől.

A túra reggelén a szokásos „csináld magad” reggelit ehettük, majd gyors pakolás és szendvicskészítés után nekivágtunk a túrának. Az előrejelzések alapján számítottunk a meleg (22 fok körüli) időre, ami be is következett már kora reggeltől. Csapatunkat Kolos vette irányítása alá, aki a térképpel és túrajelekkel való sikeres küzdelemben végül nyereségre vitt minket. Fővárosi tanulókként a vidék nyugalalmába menekülve, néha mégis utolért minket Pest zaja (például cross motorosok formájában), de többnyire nyugodt, békés túránk volt. A kirándulás gyors lezajlásához Antal Dóri biztosította a tempót, ami néha hegymenet közben inkább erőltetett menetnek tűnt, mintsem pihentető utazásnak. A saját bevallása szerint megállásokkor nem pihenni álltunk meg, hanem hogy a többiek is be tudják érni a csapat elejét. A végére, fáradtan senkinek nem volt merészsége megemlíteni, hogy Godóvárra is elkanyarodhatna a társaság. A szállásra visszaérve, pad nem maradt üresen, majd egy gyors összepakolás után a délután folyamán megindultunk hazafelé Pestre.

Összességében elmondható, hogy a Hársfatúra mindig, mint ahogy ez alkalommal is nagy felüdülést jelentett a szakkollégisták számára, mert jó hangulatban telt, és kicsit kiszakított a hétköznapi monotóniájából.

Muzslay Eszter – Tavaszi Fesztivál

„Nem jelentkezett senki megszervezni az idei tavaszfesztet? Tessék? Senkiii? Akkor vágjunk bele!” Ehhez hasonlóan indultunk neki Domcával a félévnek, annak tudatában, hogy nem lesz könnyű elérni azt, amit kitűztünk magunk elé. De mi is volt tulajdonképpen a célunk? A rengeteg elhatározásunk közül talán az volt a legfontosabb, hogy ti, kolisok (meg persze az egyetem polgárai, de az most mellékes) megismerjétek ezt a rendezvényt. Bevallom, én is a tavalyi évben (harmadéves koromban) csodálkoztam rá először a fesztiválra, és azóta is bánom, hogy ez nem történt meg hamarabb. Ezért is akartuk megismertetni veletek, és kicsit elhinteni a kolis köztudatban, mint rendszeres második féléves programot.

Nagyvárad téri felhőkarcolónkat ebben a két napban átváltoztattuk a művészet és a kultúra központjává; számos tehetséget hallhattunk zenélni, énekelni, szavalni és láthattuk őket táncolni. Első nap zajlott maga a verseny, kezdve a táncosokkal. Láthattunk szenvedélytől fűtött latin párost, ősi, indiai templomi táncot, valamint a ritmikus gimnasztikát és aerobicot kombináló szalaggyakorlatot. Ezután versmondóink keltették életre az általuk választott költeményeket, de hallhattunk korunk kritikáját megfogalmazó saját szerzeményt is. Végül, de nem utolsó sorban színpadra léptek a virtuózok is. A sajátszerzésű zongoraműtől kezdve hallhattunk még fuvolát zongorakísérettel, énekeseket jazz és pop műfajokban, valamint az Oscar-díjas Shallow című számot egy együttes előadásában. A kategóriákat külön zsűri értékelte mindhárom esetben, a táncot L. Kiss Anna, Deményi Bogi és Dudás Tibor; a szavalóversenyt Leiner Laura, Vadas Ágoston és Molnár Miklós; végül a virtuózokat Miklós

Gabi és Székely Andi. A színvonalas és különböző értékeket képviselő produkciókat egyik zsűrinek sem volt könnyű elbírálni. Abban mindannyian egyetértettek, hogy az est nem a helyezésekről szólt, hanem a lebilincselő pillanatokról, amikhez minden résztvevő fellépő hozzáadott egy darabot.

A csütörtöki Gálaestre még az előző napinál is jobban átalakult a díszterem, valódi „est” hangulatot teremtve. Külön megtiszteltetésnek éreztük, hogy Merkely Béla rektor úr beszédével köszöntötte a Gálaest résztvevőit.

Ezután a SOTE Néptáncsoport néhány párja mutatott be egy kalotaszegi koreográfiát, majd utánuk a verseny legjobbjai, az első három helyezettek ismét felléptek. A műsor szüneteiben a büfében korlátlan, amíg a készlet tart jeligére hallgató étel-ital- és borfogyasztásra volt lehetőség. Itt következik a másik lényeges pont, amiről még nem írtam: a bor. Pontosabban a jótékonyági bor. Még pontosabban, a Tavaszi Fesztivál márkajelzésű borokat megvásárolva az 1-es sz. Gyermekklinika javára lehetett adományozni.

Az elején nem gondoltam volna, hogy ennyire fogom élvezni mind a szervezést, mind pedig a rendezvényt magát. Ahogy haladtunk a szervezéssel, úgy ismertük meg egyre jobban a többieket, egy csapatá váltunk, és így tudtunk a nem várt fordulatokkal is egy emberként szembenézni és megbirkózni. Domcával és az IÖCS szervezőpárosával szívünket-lelkünket beletettük ebbe a két napba. Úgy gondolom, hogy amit beleadunk valamibe, azt kapjuk vissza mi is. Velünk is ez történt, amikor fél órával a Gála kezdete előtt megjelent Judit, hogy melyik asztalt foglalhatja a Hársfának. Ez történt, amikor már a harmadik asztalt töltöttük meg csak hársfások. Ez történt, amikor bármelyikötökkel találkozott a tekintetünk, mosolyogtatok. Ez történt, amikor a program

után sorra jöttetek hozzánk, hogy milyen jól érzitek magatokat és gratuláltakok (és hogy hol van még bor). Elképesztően büszke voltam és vagyok még mindig, hogy a félév talán legsűrűbb hetének kellős közepén is ilyen szép

számmal képviseltettük magunkat, és kicsit elvonatkoztattunk a mindennapoktól és egyszerűen csak jól éreztük magunkat. Remélem ez jövőre is ugyanígy lesz!

Gulyás Lili – Patás Angyalok

Lovasterápia. Miért is áll olyan közel a szívemhez ez a foglalkozás? Mit is ad ez az egész pontosan az embereknek? Honnan is indult ki ez a kezdeményezés?

Különböző állatfajok felhasználása terápiás célból nem számít újdonságnak, a továbbiakban a lovasterápia jelentőségéről és érdekességeiről szeretnék írni- akár az orvosi gyakorlatban is. Alkalmam volt betekintést nyerni több ilyen foglalkozásba, segítőként részt vettem rajtuk huzamosabb ideig egy pályázat keretein belül

A lovasterápia pedagógiai, pszichológiai, fizioterápiás és rehabilitációs célcsoportok, testi, lelki, társas- és fejlődési zavarokban szenvedő gyerekek, serdülők és felnőttek esetében alkalmazott. A ló bevonása a fejlődés, gyógyulás elősegítésére alkalmas. A lovas készségek fejlesztése ezekben az esetekben másodlagos (pl. a ló ápolása, felszerszámozása).

Mióta van lovasterápia?

Az Amerikai Egyesült Államokban, 1969-ben alapult meg NARHA (North American Riding for the Handicapped Association), Magyarországon 1997 óta létezik lovasterapeuta képzés a Magyar Lovasterápia Szövetség keretein belül. Négy szakága létezik, a hippoterápia, gyógypedagógiai lovaglás, lovaspszichoterápia és parasport.

A lovasterápia hatásai három területen jelentkeznek, mégpedig mozgásterápiás szempontból, a pedagógiai-pszichológiai-gyógypedagógiai és szociális szempontból is.

Min javít a lovasterápia?

Kóros izomtónus szabályozás, mozgásérzékelés javítása, testséma fejlődése, egyensúly- és koordináció javulása. Fejleszti a figyelmet és a gondolkodást, növeli az önbizalmat, a függetlenséget, az önkifejezést és az életörömet. Bővíti az élmény- és tapasztalatanyagot; pozitívan hat a motivációra és az emocionális fejlődésre. Szociális szempontból pedig a kapcsolatfelvételt- és fenntartást is segíti. (fel kell venni a lóval, a szakemberrel a kapcsolatot, és a csoport többi tagjával is, ezáltal a kommunikációs képességek is javulnak). Természetesen egy lovasterápiás foglalkozás

nem csak a terapeutával szemben állít fel követelményeket, hanem szigorú elvárások vannak a terápiás lóval szemben is. Egy alkalmassági vizsgán kell átmenniük a jószágoknak, amit egy külön rendelet is szabályoz. Itt a lovakat vizsgálják vérmérséklet, munkakedv, viselkedés, kondíció és idomítottság alapján.

A lovaknak nyereg alatt, futószáron- és hosszúszáras munka közben is bizonyítaniuk kell. Elsősorban engedelmességüket (lépés, ügetés, vágta és állj vezényszavakat teljesíteniük kell); a jármódok vizsgálatánál pedig a tiszta lépéssorrendet figyelik meg. Ezek a lovak átl 120-130 cm marmagasságúak és 5 évnél idősebbek. Kizáró ok az, ha egy ló rúgós, harapós vagy rosszindulatú. Hozzá kell szoktatni őket minden hirtelen hanghatáshoz, a használt eszközökhöz és még sok más dologhoz is. Szükségesek megfelelő terápiás eszközök, lovardai körülmények és megfelelő képesítés. Főten van a lovasterapeuta képzés központja; gyógytornászok vagy gyógypedagógusok végezhetik el ezt a posztgraduális képzést. Alkalmam volt betekinteni több ilyen lovasterápiás foglalkozásba, mint már említettem; ahol a Miskolci Martin János Szakképző Iskolából pályázat keretein belül különböző fokú szellemi fogyatékkal élő fiatal felnőttek vettek részt.

Saját tapasztalataim alapján elmondhatom, hogy a lovaknak megdöbbenően jó érzékük van felvenni más élőlényekkel a kontaktust. Példának azt tudnám felhozni, hogy a foglalkozásokon, ha a karám szélén állt egy embercsoport, a terápiás állat mindig a sérült egyénhez ment oda; megbökdöste az orrával, megszimatotha. Számtalanszor szembesültem vele, milyen pozitív hatással van ezekre a fiatalokra a ló közelsége; az a közvetlen, és elfogadó légkör, ami kialakul ló és lovasa közt. Ha a foglalkozások közben a rajta ülőnek megbillen az egyensúlya, azonnal megáll, nehogy leessen az illető; ezt sokszor a terapeuta is csak utólag realizálja. Családi körben is történik terápia. Ez azt jelenti, hogy mind a terápiára érkezett személy jelen van a foglalkozásokon, mind a családtagok (esetenként nagyszülők, testvérek is). Ez

sokszor érdekes helyzeteket tud szülni, és kihívásokat állít az oktatóval szemben is.

Számomra emlékezetes eset volt egy autista kislány esete, aki rengeteg kommunikációs problémával küszködött, szinte nem is beszélt. Amikor először jöttek, a lovak közelébe sem akart menni, sírt és toporzékolt. Ez minden alkalommal egy kicsit javult; eleinte a távolból figyelt, majd már hozzá mert érni (ehhez több hétnek el kellett telnie); azonban felülni továbbra sem volt hajlandó. Ilyenkor az a javaslat, hogy pár hónap múlva meg kell újra próbálni eljönni a foglalkozásokra. Amikor a kislányt visszahozták, egyből felült a ló hátára; és a terápia hatására sokkal nyitottabb lett a családtagokkal szemben is. Sajnos az autista gyerekek esetében nem mindig használható a ló terápiás céllal; azonban akiknél megengedett, szociálisan és emocionálisan is sokat fejlődhetnek; hiszen kapcsolatot kell kialakítani, utasításokat adni. Egy másik, számomra emlékezetes eset egy kisfiú esete volt, aki izomsorvadással küzdött. A felszállás az állatra rettenetesen problémás volt; azonban, amikor sikerült, szinte földöntúli öröm ült ki az arcára, amit az ember nagyon ritkán tapasztal meg. Amit fontos látni, hogy ezeknek a gyerekeknek borzasztó nagy dolog az, hogy felülhetnek egy ilyen hatalmas állatra, ami engedelmeskedik nekik. Azok számára, akik folyamatosan nehézségekkel néznek szembe a mindennapi

teendők elvégzése során, esetleg nem családjuk körében élnek; hatalmas dolog az, hogy mindenféle megpróbáltatás nélkül tölthetnek el időt, ami ráadásul szórakoztató is. Ráadásul lehet, furcsán hangzik, de hiszem azt; hogy a lovak képesek kötődést kialakítani, és ezeknek a gyerekeknek szükségük van arra; hogy mindenféle előítélet nélkül tudják elfogadni ezt a köteléket. Befejezésképpen meg szeretném említeni; hogy bizonyos kórházakban is alkalmazzák a terápiás állatok jótékony hatását a sérült, beteg, hosszú ideje kórházban levő gyerekek körében. A Bethesda Gyermekkórházban Dr. Velkey György kezdeményezésére egy fallabella fajtájú lovat visznek be a kórtermekbe (a neve Vertigó). Ezek az állatok körülbelül akkorák, mint egy nagy termetű kutya; és eredetileg cirkuszi körülmények között voltak népszerűek. Felülni nem lehet rájuk; azonban terápiás célból kitűnően alkalmazhatók; hiszen méretükből kifolyólag beférnek egy kisebb méretű szobába is akár.

Összefoglalásként azt tudom mondani, hogy nagyon emlékezetes volt számomra az idő; amikor láttam, hogy milyen hatása lehet különböző életkorban, különböző betegségcsoportok esetén egy hosszabb ideig tartó terápiának. Sajnos ez nem mindenkin tud segíteni; azonban úgy gondolom, hogy a jótékony hatásai nem vitathatók, és egy csodálatos, de egyben embert próbáló élmény volt látni mindezt.

Kovács Kristóf – Tánc, ahogy én láttam

A társastáncnak rengeteg formája ismert, elég, ha a két alapvető irányzatra, a latin és a standard táncokra gondolunk. Vagy a két alapvető irányzat az egyéni és a formáció lenne? Mindegy is, így már kicsit talán egyszerűbb elhelyezni, ha azt mondom, latin formációs táncos voltam. Igen, ilyen specifikusan, mint a táncosok nagy része, mert a latin és standard táncok teljesen más mozgásformákat tartalmaznak, más a nehézségük, amire koncentrálni kell és az érzelmi töltetük. A formáció lényege pedig, hogy duplán csapatsport: nem csak a párukkal kell összhangban lenni, hanem 7 másik párral is (meg az edzőkkel és a koreográfussal sem árt néha).

A formációs tánc története 1932-ben kezdődött a londoni Astoria Ballroomban. Még ebben az évtizedben versenyszám lett Angliában, és nemsokára több országban terjeszkedni kezdett. Fontos szerepet kapott a

BBC Come Dancing műsorában, a '60-as években elérve egy népszerűségi csúcsot. Azóta tovább nőtt a kedveltsége, a világ minden részéről származó csapatok számával együtt. A legtöbb csapat Németországban található, összesen 80 darab. A jelenlegi világ bajnok a brémai Grün-Gold-Club, de kiemelten tekintélyes a Vera Tyumeny és a DueTeam Perm is. A NOB által elismert egyetlen szervezet, a World DanceSport Federation 1995 óta minden évben megrendezi a Formációs Világ bajnokságot, 2018-ban a latin táncokét Sencsenben, a standardekét Pécsen. A világ bajnokságra minden ország két csapatot küldhet, az egyik a mindenkori országos bajnok, a másik a ranglistavezető (ha a kettő ugyanaz, a ranglista második helyezettje). A latin koreográfiák cha-cha-cha, rumba, jive, paso doble és samba, a standard koreográfiák bécsi keringő, angol keringő, foxtrott, tangó és quickstep részeket tartalmaznak. Egy

koreográfia 6 perc hosszú lehet, ebből 4 és fél percet értékel a zsűri. A technika és a szinkronitás mellett a formákat is pontozzák: a 8 párnak mindig valamilyen felismerhető alakzatot kell alkotniuk, lehetőleg látványos és gyors átmenetekkel.

Én két évet töltöttem a Gála Társastáncklub Egyesület „A” csapatában, akikkel 2017-ben magyar bajnokok lettünk, valamint részt vettem két világbajnokságon. A koreográfusunk orosz volt, az edzőnk természetesen magyar, a második évben pedig volt egy osztrák szinkronedzőnk is. Ha valaki komoly szinten szeretne táncolni, az rengeteg lemondással jár, főleg mert a technikai tudás mellett a szinkronitás tökéletesítése rendkívül időigényes: heti 5 edzés, kiegészítve egész hétvéges edzésekkel vagy kikérésekkel az iskolából, ha épp úgy jött a koreográfusunk Tyumenyből, és a nagy versenyek előtt, valamint nyáron edzőtáborokkal – a szünetben összesen 6 hétnyiivel. A csapatokon belül néha komoly konfliktusok alakulhatnak ki – ez nálunk sem volt másképp, ami sokszor kicsinyes és zavaró, de az ember legalább megtanulja kezelni őket. Emellett persze nagyon mély barátságok is létrejöhetnek,

általában párok között (ez velem is így volt), jöllehet a párok tudják a legjobban megutálni is egymást. Persze nem csak lélektanilag, hanem fizikálisan is nagy kihívásokkal kell a táncosoknak szembenézniük: a hosszú és intenzív edzések állóképességet igényelnek, a mozdulatok megállítása és folyamatos kontrollálása erőt, ugyanakkor a gyorsaság aránylag kis tömeget. A tánc sajnos rendkívül megterhelő az ízületek, főleg a térd és a csípő számára. Mentálisan nehézség, hogy minden formában elfoglalt pozícióhoz tartozik legalább két koordináta, egy koreográfiában pedig akár 70-80 forma is lehet (a koordináták a versenyhelyszíneken természetesen nincsenek jelölve – az embernek az izmai emlékezetére, a környezet körülbelüli paraméterei és a többiekre kell hagyatkoznia). Ugyanakkor a rengeteg pozitívumról sem szabad megfeledkezni: a fejlődő mozgáskoordinációról, az összetartásról, a közös sikerekről, amikor a csapat körbeáll egy kupát vagy egy fél sportcsarnok állva tapsolja (igaz, azt a versenyt a mi városunkban rendezték). A tánc nem csak esztétikus, de rengeteget lehet belőle tanulni – magunkról, és ha úgy hozza a helyzet, másokról is.

Jászai Viki – Mai gyorstalpaló: LoL

Körülbelül egy éve úgy döntöttem, hogy kipróbálom a League of Legends nevű játékot, elég sok ismerősöm dicsérte, bár én elég elutasító vagyok (voltam) a számítógépes játékokkal szemben, valahogy nem hagyott a gondolat. Végül is, miért ne kezdenék el az orvosi első évében egy addiktív és időigényes dologgal foglalkozni, jó lesz ez így.

A játék arról szól, hogy két 5 fős csapat harcol egymás ellen egy arénában. Ez 3 ösvényből és az őket elválasztó dzsungelből áll, a csapat mindegyik tagjának megvan a saját pozíciója a játékon belül. Az ösvényeken tornyok állnak, és a lényeg, hogy az egyik csapat eljusson a másik bázisáig és lerombolja azt, ehhez be kell ütnie az összes tornyot legalább az egyik ösvényen. Na, ez így egész egyszerű, gondoltam sima ügy. A nehézségek ott indulnak, hogy egy ember 143 féle különböző karakterrel ("hőssel") lehet, és mindnek más fajta (4 féle) képessége van (billentyűzetten a Q,W,E,R betűk). Nem mindegy az sem, hogy milyen poszton játszol: a csapat nagyon fel van építve, a felső ösvényen megy a topos, a középsőn a mides, az alsón az adc és a support, a jungelben pedig a jungelés.

Az ösvényeken játszóknak próbálják megölni az ellenfelet és beütni a tornyokat, miközben a jungeles szörnyeket öldös a jungelben és néha kimegy az ösvényekre segíteni a csapattársának megölni egy-egy ellenfél hőst.

Amikor elkezdődik a meccs, mindenki elfoglalja a helyét, és megpróbál minél több pénzt szerezni. Pénzt 3 dologból kaphatsz: 1. megölsz szörnyeket (jungelés feladata) 2. farmolsz az ösvényeden, ami azt jelenti, hogy a pici minionokat kell ütni, amik ott rohanganak 3. megölsz/segítesz megölni egy ellenséges hőst. A pénzre azért van szükséged, hogy menő cuccokat vegyél a bázisodon, mindegyik „item”-mel egyre erősebbé fogsz válni a játék során. Lényegében, ha sokat ölsz, sok pénzed lesz, sok cuccot veszel, még többet ölsz, beütöd a tornyot, amíg az ellenfél halott, beütöd egészen a bázisig és nyertél. Sajnos ez azonban nem ilyen egyszerű, mind az 5 játékosnak együtt kell működnie a győzelemhez, egyénileg is rátermettnek kell lenned, hogy eleget tudj tenni a saját pozíciódnak, és a csapatok taktikákat alkalmaznak a játék során. Vannak fontos taktikai pontok a játékban, mint például olyan nagy szörnyek, amiket nehéz megölni,

nem elég hozzá egy hős, viszont a csapatnak nagy plusz erőt ad, és megéri érte harcolni, hiszen nyilván mindkét csapat magának akarja.

Gyönyörű és érdekes látványvilág, engem elsősorban ez fogott meg benne, minden részlet aprólékosan ki van dolgozva, mindegyik hősnek saját külön háttértörténete van, ezekből képregények is készülnek. Annyira sok story van, hogy én még mindig nem értem végig rajtuk, pedig szorgalmasan olvasgattam őket. Ha kompetitív vagy, akkor van lehetőség besoroltatni magad különböző rangokba, ebből 9 fajta van, iron, bronze, silver, gold, platinum, diamond, master, grandmaster, challenger. Ha jó vagy, folyamatosan haladsz felfelé a ranglétrán és különböző jutalmakat kaphatsz.

Mint mindenben, ahol versenyszerűen össze tudod mérni magad másokkal, itt is kialakult egy profi réteg. Mára már igen komoly befektetők és támogatók szálltak be ebbe, nem véletlenül nőtt ki magát a világ egyik

legnézettebb e-sportjává. Sőt van a SOTE-nak is e-sport csapata, mint azt nem rég megtudtam, és a Medikus Kupán tavaly még nyertek is.

Előnyei: Ha jól csinálják, ez a játék rendkívül sokat javít a reflexeken, a taktikus gondolkodáson, itt egyszerre tényleg több felé kell figyelned. Nagyon szórakoztató is tud lenni, főleg olyankor, hogyha ismerősökkel játszol együtt. A látványvilágot és a kidolgozottságot már említettem, fantasy rajongóként én tényleg nagyon szeretem.

Hátrányai: A játék elég addiktív, sok időt vesz el, mert egy meccs olyan 30-40 perc. Mivel ez egy online játék, ha nem ismerősökkel mész, akkor könnyen lehet, hogy összedob 4 hülyegyerekekkel, olyankor annyira nem vicces az a 30 perc.

Remélem felkeltettem az érdeklődést, vagy legalább egy képet kaptatok arról, hogy mi is ez a játék. ☺

Tóháti Rebeka – Bécs

A világ 11 éve hivatalosan is legélhetőbb városába van alkalmam ellátogatni kéthetente, és ott tölteni a vizsgaidőszakjaim nagy részét. Bécs nagyon a szívemhez nőtt az elmúlt több, mint 3 évben. Sajnos az idő nagy részében csak a négy falat látom és előttem a könyveket, viszont az évek alatt számos szép oldalát láthattam már a városnak és a környékének. Kezdetben a legalapvetőbb turisztikai pontokat látogattam meg, de manapság inkább olyan helyeken járok, ahol egy „hétköznapi bécsi” is.

Meg szeretném osztani a kedvenc helyeim, melyek nagy része népszerű és minden utazással kapcsolatos oldalon előfordulnak, azonban van néhány gyöngyszem is, ami kevésbé ismert egy turistának.

Kezdjük az egyik legnépszerűbb programmal, amiért sokan vonatra ülnek, ez az

adventi vásár. Érdeemes tudni, hogy Bécsben már november elejétől előveszik a karácsonyi égőket és a forralt bort az árusok. Minden vásárnak megtaláljuk a nyitvatartását is. Talán a leggyakrabban látogatott célpont ilyenkor a **Rathausplatz**, ahol láthatjuk a szokásos felhozatalt. Forralt bor visszaváltható bögrékkel, csokiba mártott eper, kolbász és szép karácsonyi díszek mindenfelé. Ezentúl felállítanak minden évben egy korcsolyapályát is, a tér közepére pedig egy hatalmas karácsonyfát. Ha valaki esetleg meg szeretne nézni több vásárt is vagy unja a hagyományos verziót, annak ajánlom **Schönbrunn** vagy **Belvedere** előtti kis vásárt, amit össze is lehet kötni egy kastély látogatással. A **MuseumsQuartier** és **Karlsplatz** előtt pedig inkább alternatív vásár fogad tele street food standokkal és művészeti alkotásokkal.

Most viszont tavasz van és sorra nyílnak a húsvéti vásárok. Ezeken mindenhol gyönyörű, kézzel festett tojásokat láthatunk. Nem hiányozhat a kalács, főtt sonka és a virágsokrok sem. Számos helyen egyéb programokkal és előadásokkal találkozhatunk. Természetesen a napsütéses időjárás még szebbé teszi a látogatást, azonban a szeszélyes tavasz erre nem mindig segít rá. Ha valakinek kedve támadna esetleg tavaszi szünetben vásárolni egyet, itt megleheti: **Am Hof** és **Freyung** az 1. kerületben, a belvárosban, a már

említett **Schönbrunn** előtt, a **Práterben**, és a 17. kerületben a **Kalvarienberg-en**.

Milyen szabadtéri programokat lehet csinálni a városban? Két kedvenc helyem,

ahová bármikor szívesen megyek, a **Steinhof** és a **Kahlenberg**. **Steinhof** igazából egy kórházként működő épületegyüttes. Ma **Otto Wagner** Spital-nak hívják, régen csupán pszichiátria volt, manapság kibővült egyéb részlegekkel is. Kissé a város szélén, a 14. kerületben található, de busszal könnyen megközelíthető. A hatalmas kórházi területen túlra érve találunk egy gyönyörű templomot mögötte pedig egy park-szerű rész terül el. Az út ide kissé meredek, de könnyen teljesíthető. Itt szoktak piknikezni, futni, edzeni, kutyát sétáltatni az emberek. A kilátásért megéri felsétálni. Érdekesség, hogy úgy tűnik a Budapestről távozó CEU ezen kórház épületeibe fog költözni.

Kahlenberg - mint a nevéből is kitalálható – egy hegy a 19. kerületben, ami 484 m magas. Szerencsére ide busszal és autóval is fel lehet menni. A kilátás lélegzetelállító, egész Bécs előttünk terül el. Ezentúl találunk ott egy kis templomot és éttermet is.

A városban ugyanúgy átfut a Duna, mint Budapesten azonban nem dicsekedhet olyan szép hidakkal és környező épületekkel. Viszont több helyen lehet fürödni, nagyon sok étterem és kávézó található meg mindkét oldalon. A bécsiek nagyon büszkék a világ egyik legnagyobb ingyenes zenei fesztiváljára a **Donauinselfest-re**. Ez a „Duna szigetén” található, ahol szintén jól lehet futni, sétálni, grillezni hétköznapiakon. 1984 óta számos fellépő fordult itt meg. Idén június 21.-23. között bárki meglátogathatja.

Egy 6 km²-es vidámpark is található a város szívében, a 2. kerületben, ez a **Prater**. Itt nagyon sok különböző játékot lehet kipróbálni az enyhétől kezdve a nagyon vadakig. És persze felülhetünk az ikonikus óriáskerékre is.

El ne felejtsük a **Flohmarkt**-okat, tehát bolhapiacokat, amiket szinte minden hónapban megrendeznek a város különböző pontjain. Ide bárki kihozhatja az eladásra szánt dolgait. Még

ha nem is akarunk vásárolni, akkor is érdemes körülnézni, nagyon jó hangulata van egy-egy ilyen eseménynek.

Rövidke programajánlómát egy kis kultúrával fejezném be. Bécs bővelkedik különböző múzeumokban, színházakban, komolyzenei koncertekben. A belvárosban majdnem minden sarkon találhatunk egy kis galériát. A nagyobb múzeumokba 19 év alatt ingyenes a belépés. Érdekmes a múzeumok honlapján megkeresni, hogy milyen új kiállítással bővítik a kínálatukat. Amit bátran ajánlok, az a **Belvedere**, ahol egy állandó Klimt kiállítás is megtalálható. Ezen túl érdekes a **Természettudományi múzeum** is, ahol akár óriási mitokondrium modellel is összefuthatunk. Az **Alberitna** kollekciójában Monet és Picasso képek is tartoznak. **Freud** házából is csináltak egy múzeumot, ahol 1891

és 1938 között élt. Itt többet megtudhatunk életéről. Ha csak kívülről csodáljuk meg a **Szeccesszió házat**, talán az is elég a szemünknek. Belül találjuk Klimt Beethoven-frízét és egy mindig változó kortárs művészeti kiállítást.

Természetesen ez a kis írás végtelen hosszú is lehetne, hiszen rendkívül sokat tud kínálni nekünk a város. Remélem, át tudtam adni egy kicsi bécsi hangulatot, és meghoztam a kedveteket egy látogatáshoz!

Pethe Otília – Filmajánló: Zöld könyv – Útmutató az élethez

„It takes courage to change people's hearts.”

A Zöld könyv – Útmutató az élethez (eredeti cím: Green Book) egy 2018-ban bemutatott amerikai életrajzi film Peter Farrelly rendezésében. Kétség sem férhet hozzá, hogy éles váltás ez a rendező karrierjében, hiszen eddig olyan vígjáték filmeket tudhatott magáénak, mint a *Dumb és Dumber - Dilibogyók* vagy a *Keresd a nőt!*, melyekkel ellentétben mostani alkotása inkább komolyabb hangvételű, bár rendkívül magasröptű poénokkal tűzdelt.

A borszín szerinti megkülönböztetés problémakörét dolgozza fel az alkotás, mely az 1960-as években játszódik. Hantás Tony Vallelonga (*Viggo Mortensen*) kidobóként dolgozik egy new yorki klubban, de a helyet bezárják, ezért új munkalehetőség után kell néznie, hogy eltartsa családját. Tony egyik nap telefonhívást kap egy ismerőstől, hogy egy doktornak sofőrre lenne szüksége. Jobb ajánlat híján végül elmegy az állásinterjúra. Ott szembesül csak vele, hogy munkaadója nem is orvosdoktor, hanem egy a zenéből doktorált afroamerikai zongoraművész Dr. Don Shirley (*Mahershala Ali*) lenne. Már első találkozásuk során érződik a feszültség a két karakter között: míg Tony egy temperamentumos olasz

szabados stílusát képviseli, addig Dr. Shirley egy első látásra beképzelt, saját asszisztenssel is rendelkező, sznob férfi szerepében tetszeleg. Tony végül elvállalja a megbízást, hogy több hónapon keresztül fuvarozza Dont Amerika déli államaiba turnézni, de egy kikötése, hogy karácsonyra visszaérjenek New Yorkba, hogy családjával ünnepelhessen. A turnéállomások során, ahogy egyre délebbre haladnak egyre nagyobb rasszizmusmal szembesülnek. Egy úgynevezett Zöld könyv navigálja őket a vendéglátók útvesztőjében, mely az afroamerikaiak felé toleráns fogadók, szállodák listáját tartalmazza. Ennek ellenére mégis adódnak konfliktushelyzetek, melyeket kezelniük kell és végül persze karácsonyig sértetlenül hazaérniük.

Tony és Don városról városra ismerik meg egymást egyre jobban, és tanulják meg hibáikkal együtt elviselni a másikat és megbízni egymásban. Az egyre diszkriminatívabb és intoleránsabb államokon áthaladva alakul ki a két főszereplő között a kölcsönös tisztelet, segítségnyújtás és tolerancia. Ez válik a barátságuk alapjává és ezt kéne kitűznie célul a mai modern társadalomnak is és felismerni egymás értékeit mielőtt vakon ítélnék.

Lehoczki Csaba – Minden jóban van valami rossz

A gyerekeknek számos szuper tulajdonsága van. Az egyik legfontosabb az álmodozás. Kiskoromban én is sokat álmodoztam... Mi volt az egyik legnagyobb álmom (persze a publikus álmok közül)? Mindennél jobban szerettem volna egy sólymot. Igen egy sólymot, még hozzá egy igazit! Persze nem gondoltam bele, hogy egy félméteres vadászmadról van szó, ami szabadon engedve lehet, gátolná a húgom fejlődését... Nem is kell mondanom, a szüleim nem örültek a dolognak. Szerencsésebb szülők gyerekei hörcsögöt szeretnének tartani, vagy esetleg egy kiscicaért, kiskutyáért epekednek. De hát melyik ügyefogyott, hiperaktív gyerek akar egy csúcsragadozó madarat a házba? Hát

én akartam... Hú, de még hogy akartam... Vártam, mikor labilis a szüleim állapota, és már zsaroltam is őket: ha szerettek, kapok egy sólymot! De nem igazán kaptam. Mivel nem tudtak lebeszélni vágyamról, cselhez folyamodtak: egyet értettem velük abban, hogy egy ilyen „háziállat” nagy feladat, így hát – hogy ezt jobban tudatosítsák bennem – megkértek, hogy mielőtt megkapnám a madaram, gyűjtsék információt a sólymok világáról, tulajdonságairól és tartásáról az interneten. Naiv szüleim azt hitték, ha egy kis adatgyűjtő-munkát adnak nekem, és rávilágítanak az állattartással járó felelősségre, rögtön leadok az igényeimből... hát igazából bevált. Annyit tanultam a sólyomtartásról, hogy

kénytelen voltam belátni, nem vagyok felkészülve a nemes madár háziiasítására.

Úgy nőttem fel, hogy sosem volt sólymom... Ez valószínűleg látszik rajtam, minden hibám erre vezethető vissza. Hogy miért jutott eszembe ez a story? Mert a 4-6-ason utazva egy érdekes utason akadt meg szemem: egy fura fazon, kinek jobb kezén háziállata, egy igazi sólyom ült! Rögtön feltörték a régi emlékek... Kissé el is szomorodtam, hogy feladtam sólymos álmom. De végre valaki!

Valaki, aki szembeszállt a szülői nyomással, aki elérte az álmát. Ahogy előre meredve bámulom az állatot, a sólyom egyszer csak megmozdul, kissé megrázza magát, erőt vesz magán, majd egy akkora, egészséges, többi sólymot meghazudtoló, tonnás madárürülék varázsolt a villamos közepére, hogy még a bélflórája is beleremegett. Ránéztem a gazdája kétségbeesett, pszichotikus arcára és tudtam: a szüleimnek igaza volt, még a sólyomtartás sem habos torta.

Pállya Tamás - Hársfalatok

Banános krémtúró

Elkészítési idő: 20 perc

Nehézség: ●●○○○

Mosatlan: ●●○○○

Hozzávalók:

- 0,5 kg túró
- 1 kis pohár natúrjoghurt
- 2 banán
- 3 ek cukor (ízlés szerint változhat)
- 1 kk fahéj
- BOTTURMIX

Elkészítés:

A hozzávalókat a joghurt kivételével összeturmixoljuk egy magasfalú edényben. Amikor a cukor nagy része feloldódott, és nagyobb banándarabok sem látszanak, annyi joghurtot adunk hozzá, hogy eléggé krémes legyen (1 ek mennyiségtől akár az egész pohár is kellhet, ez a túrótól nagyban függ). A tökéletes állag eléréséhez legalább 10 percnyi turmix szükséges.

Sajtkrokett

Elkészítési idő: 30 perc

Nehézség: ●●○○○

Mosatlan: ●●●○○

Hozzávalók:

- 30 dkg reszelt trappista sajt
- 1 púpos ek liszt (3 dkg)
- 1 tojás
- étolaj

Elkészítés:

A hozzávalókat összegyúrjuk, és dió nagyságú golyókat formálunk. Forró olajban kisütjük. Rántott sajt helyett ideális, áfonyalekvárral kifejezetten jó.

Karamell-szósz

Elkészítési idő: 60 perc

Nehézség: ●●●○○

Mosatlan: ●●○○○

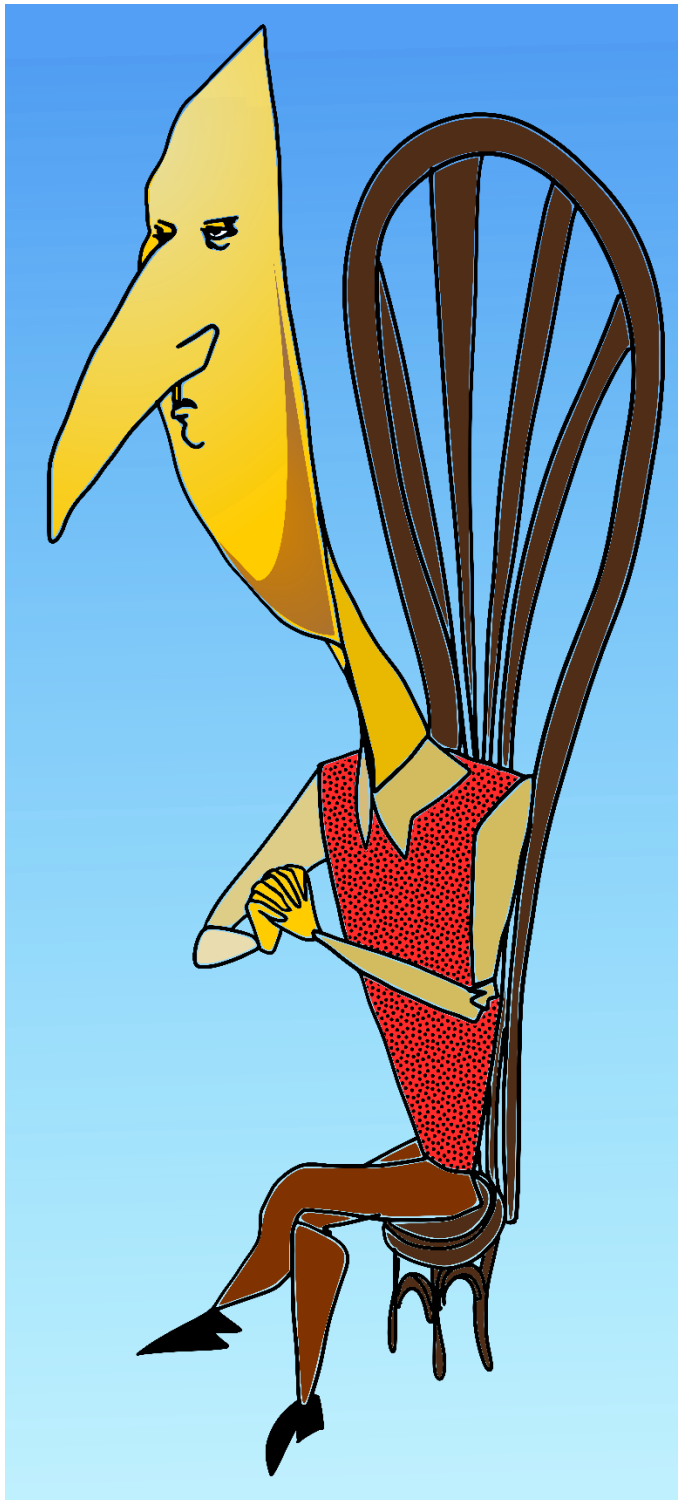
Hozzávalók:

- 40 dkg cukor
- 2,5 dl tejszín
- 10 dkg vaj
- 1 tk só

Elkészítés:

A cukrot karamellizáljuk. Amikor eléggé barna (és jön már a karamell illat rendesen), hozzáadjuk a sót, és elkeverjük. Ezután hozzáadjuk a vaját, és ahogy elolvadt, rögtön jöhet a tejszín egy bögréből vagy pohárból. Egy határozott mozdulattal öntsük, mert a forró karamelltól azonnal forni fog a tejszín. Ezt a masszát addig kevergetjük forralva, míg egyneművé nem válik.

Tipp: ha esetleg maradnak szilárd darabok a masszában, szűrőssel lehet rajt segíteni. Ízre tipikusan a mekis karamellsószt hozza, langyosan már jól önthető, hidegen olyan, mint a beton. Fagyi mellé több, mint kiváló...

Hajnal Benjámin: Gonosz banán